

PROKOPSKÉ LISTY

MĚSÍČNÍK ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI U SV. PROKOPA
PRAHA 3 – ŽIŽKOV

ČERVEN 2025

383

1 NE	7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	
2 po	7. týden velikonoční	
3 út	Památka Sv. Karla Lwanga a druhů, mučedníků	
4 st	7. týden velikonoční	
5 čt	Památka Sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka	1. čtvrtek
6 pá	7. týden velikonoční	1. pátek
7 so	7. týden velikonoční	1. sobota
8 NE	SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SV.	
9 po	Památka Panny Marie, Matky Církve	
10 út	10. týden v mezidobí	
11 st	Památka Sv. Barnabáše, apoštola	
12 čt	Svátek Našeho Pána Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze	
13 pá	Památka Sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve	
14 so	10. týden v mezidobí	
15 NE	SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE	
16 po	11. týden v mezidobí	
17 út	11. týden v mezidobí	
18 st	11. týden v mezidobí	
19 čt	Slavnost Těla a Krve Páně	
20 pá	11. týden v mezidobí	
21 so	Památka Sv. Aloise Gonzagy, řeholníka	
22 NE	12. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
23 po	12. týden v mezidobí	
24 út	Slavnost narození sv. Jana Křtitele	
25 st	12. týden v mezidobí	
26 čt	12. týden v mezidobí	
27 pá	Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova	
28 so	Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie	
29 NE	SLAVNOST APOŠTOLŮ SV. PETRA A SV. PAVLA	
30 po	13. týden v mezidobí	

Drazí farníci a milí přátelé naší farnosti,

měsíc červen je letos doslova a do písmene naplněn velkými slavnostmi: Ssláním Ducha svatého, slavností Nejsvětější Trojice, Těla a Krve Páně, Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, ale také mnoha dalšími svátky a památkami světců, které jsou významné pro život Církve i světa. Jistě znáte rčení, že „všechno souvisí se vším“ – a právě tak nám tyto slavnosti připomínají jak Boží touhu být přítomen v životě člověka, tak i Boží úsilí pozdvihnout člověka k účasti na svém vlastním, nadpřirozeném životě. Poté, co člověk odmítl poslušnost Bohu a byl vyhnán z ráje, přichází Bůh v lidské podobě, aby člověku znovu daroval to, co svou neposlušností ztratil: nebe a život věčný. Ještě před svým nanebevstoupením Ježíš Kristus ujistí učeďníky: „Nenechám vás sirotky“ (Jan 14, 18) a slibuje jim dar Ducha svatého, který je povede a skrze něhož bude On sám nadále působit v jejich životech. Tento příslib se naplnil o Letnicích – při Sslání Ducha svatého. Od té chvíle se Kristovi učeďníci začali šířit do celého světa a Boží rodina – tedy Církev – se začala viditelně rozrůstat. Právě moc a síla Ducha svatého vedla apoštoly k neohroženému hlásání evangelia a šíření víry v Božího Syna, což vedlo k úžasnému rozmachu křesťanství. Ani pronásledování, útrapy a protivenství nedokázaly zabránit nárůstu počtu křesťanů a vzniku nových křesťanských obcí – dnešními slovy bychom řekli diecézi či farnosti. Co bylo hnací silou prvních křesťanů? Bezpochyby víra – ale nejen jakákoliv, nýbrž víra horlivá a opravdová. Víra, která se nebála, nehleděla na překážky a toužila žít v co největší blízkosti s tím, který je „cesta, pravda a život“ – s Ježíšem Kristem. Pro tuto víru byli mnozí ochotni obětovat vše, včetně vlastního života, aby neztratili naději na život věčný. První křesťanské století nám zanechalo svědectví o mnoha mučednících, kteří svým životem potvrdili to, co vyznávali svými ústy. Byli mezi nimi děti i staří lidé, chudí i bohatí, ale všichni měli jedno společné: víru, která pro ně byla víc než cokoli jiného. Slavnost Sslání Ducha svatého proto není jen připomínkou minulosti, ale i výzvou k zamyšlení: Jak žiji svou víru já? Jaká je moje horlivost a ochota víru sdílet? V tom spočívá jeden z největších problémů současné krize víry a postavení Církve, zvláště v Evropě. Snadno přispějeme na misie v Africe či Asii, ale už méně přemýšlíme o tom, jak mohu já osobně pomoci těm, kdo jsou kolem mě – a Krista zatím neznají. Toto poslání znovu připomněl i nově zvolený Svätý otec Lev XIV. hned na počátku svého pontifikátu. Podstata evangelizace spočívá v osobním zápalu pro život s Ježíšem Kristem a v touze předávat jeho poselství všem, kteří jsou okolo nás. Síla Ducha svatého, kterou jsme přijali ve svátosti břimování, nám v tom může být mocnou pomocí – ba co víc, volá nás k činnosti, k tomu, abychom svou víru nejen hájili, ale také šířili slovem i životem jako praví Kristovi učeďníci.

Největší překážkou šíření evangelia bývá naše laxnost, pohodlnost a někdy i nezájem. Ale právě to je v rozporu s působením Ducha, který nás povzbuzuje k živé a horlivé víře. Přeji vám, aby Duch svätý opět naplnil vaše srdce novou láskou k našemu Pánu a oživil ve vás dary, které jsme při břimování přijali – neboť právě tyto dary jsou naší pravou výzbrojí při šíření Božího království.

Ze srdce Vám to vyprošuje

P. Vít

Sbírka na splátku farního úvěru
neděle 1. 6. (všechny kostely)

Setkání katechumenů – hovory o víře
Neděle 1., 8., 15. a 22. 6. od 18.00 – farní centrum

První pátek v měsíci
Pátek 6. 6. mše sv. v 18.00 v kostele sv. Prokopa

Slavnost Seslání Ducha sv. – zakončení doby velikonoční
Neděle 8. 6. (všechny kostely)

Úklid kostelů
pátek 13. 6. od 15.00 kostel sv. Rocha
sobota 14. 6. po mši sv. v 8.00 kostel sv. Prokopa

Slavnost Nejsvětější Trojice
Neděle 15. 6. všechny kostely

Slavnost Těla a Krve Páně – Adorace před Nejsvětější Sv. Oltářní
Čtvrtek 19. 6. mše sv. v 18.00 a následně adorace u sv. Prokopa

Slavnost Narození sv. Jana Křtitele
Úterý 24. 6. v 17.00 u sv. Rocha

Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
Pátek 27. 6. mše sv. v 18.00 v kostele sv. Prokopa

Památka Neposkvrněného Srdce P. Marie
Sobota 28. 6. mše sv. v 8.00 v kostele sv. Prokopa

Sbírka na bohoslovce
Neděle 29. 6. (všechny kostely)

Slavnost sv. Petra a Pavla
Neděle 29. 6. mše sv. jako v neděli

MÁME PAPEŽE! LEV XIV.: MISIONÁŘ KRISTOVA POKOJE A MEZILIDSKÉ JEDNOTY

LADISLAV KLÍMA

„Annuntio vobis gaudium magnum: habemus Papam!“ zaznělo z úst kardinála protodiakona Dominika Mambertiho dne 8. května 2025 okolo čtvrt na osm večer. K velkému překvapení všech bylo oznámeno jméno Robert Francis Prevost, který si zvolil papežské jméno Lev XIV. Tou dobou už stál na Náměstí svatého Petra nespočetný dav jásajících Římanů, kteří vítali dojatého papeže, na jehož tváři se zračila slza.

Kardinálové zvolili papeže druhý den konkláve, konkrétně při čtvrté volbě. Kouř byl očekáván již v 17:30, ale když se delší dobu neobjevoval, mnozí začali spekulovat, že už byl možná papež zvolen a nyní nastává obvyklá procedura, kdy je zvolený kardinál dotazován, zda volbu přijme a jaké jméno si zvolí. V 18:07 se z komína nad Sixtinskou kaplí objevil bílý dým, který potvrdil předzvěsti a odhady založené na dobré znalosti kurie. V tu chvíli zavládla v Římě, Itálii a mezi katolíky po celém světě veliká radost a netrpělivé očekávání, kdo se objeví v okně Apoštolského paláce.

Po hodinové odmlce jsme z úst kardinála protodiakona uslyšeli to očekávané jméno: papežem byl zvolen kardinál Robert Francis Prevost ze Spojených států amerických, který si coby papežské jméno vybral Lev XIV. „Pokoj s vámi všemi,“ započal svůj čtený projev pronesený v italštině. „Toto je první pozdrav vzkříšeného Krista, dobrého pastýře. Chtěl bych, aby pokoj zasáhl vaše rodiny, všechny národy, celý svět. Ať je mír s vámi. Mír beze zbraní, odzbrojující, pokorný. Bůh nás všechny miluje bezpodmínečně.“ Tímto svým prvním mírovým poselstvím navázal na poslední poselství papeže Františka při jeho Urbi et Orbi na Hod Boží velikonoční.

Dále pokračoval: „Jsem syn svatého Augustina, augustinián. A s vámi jsem křesťan, pro vás biskup... Musíme se společně snažit být Církví misionářskou, která staví mosty, dialog, v otevřené náruči jako toto náměstí, abychom přijali ty, kteří to potřebují. Chtějme být Církví blízkou těm, kteří trpí.“ I tímto se připojil k tématu, které bylo velmi blízké jeho předchůdci.

Robert Francis Prevost se narodil v Chicagu 14. září 1955. V roce 1977 vstoupil do noviciátu Řádu svatého Augustina. Dne 29. srpna 1981 složil věčné sliby. Ve 27 letech byl svým Řádem poslán do Říma, aby studoval kanonické právo na Papežské univerzitě svatého Tomáše Akvinského, tzv. Angelicum. Kněžské svěcení obdržel 19. června 1982. Licenciát získal v roce 1984 a následně byl poslán do misí v Peru. V roce 1987 získal doktorát a byl zvolen představeným pro povolání a misie provincie augustiniánů Matky dobré rady v Illinois v USA.

V roce 1988 byl poslán pracovat do misie v Trujillu jako představený projektu obecné formace pro augustiniánské aspiranty vikariátů Chulucanas, Iquitos a Apurímac. V průběhu jedenácti let zastával post převora komunity (1988–1992),

představeného formace (1988–1998) a duchovního průvodce augustiniánů, kteří složili řeholní sliby. V arcidiecézi Trujillo působil jako soudní vikář (1989–1998) a profesor kanonického práva, patristiky a morálky v semináři svatého Karla a svatého Marcela. Současně mu byla svěřena pastorální péče o komunitu Naší Paní, Matky Církve – později povýšenou na farnost svaté Rity (1988–1999), která se nacházela v chudinské periferii města. Zároveň byl administrátorem farnosti Naší Paní z Montserratu (1992–1999).

V roce 1999 byl zvolen provinciálním představeným provincie Matky dobré rady v Chicagu. Na generální kapitule v roce 2001 ho spolubratři zvolili generálním představeným Řádu a v roce 2007 byl potvrzen ve druhém funkčním období. Téhož roku přivítal papeže Benedikta XVI. při jeho návštěvě Pavie u hrobu svatého Augustina.

Dne 28. srpna 2013, na závěr funkčního období jako generální představený Řádu, přivítal papeže Františka v bazilice svatého Augustina v Campo Marzio v Římě. V říjnu téhož roku se Prevost vrátil do provincie svého Řádu v Chicagu a stal se představeným formace v konventu svatého Augustina, prvním poradcem a provinciálním vikářem. Tyto úkoly vykonával až do 3. listopadu 2014, kdy ho papež František jmenoval titulárním biskupem Sufaru a apoštolským administrátorem diecéze Chiclayo v Peru. Dne 7. listopadu téhož roku vstoupil do diecéze za přítomnosti apoštolského nuncia Jamese Patricka Greena, který ho následující měsíc vysvětil na biskupa.

Jeho biskupské heslo znělo: In Illo uno unum – V Něm jednom jedno. Slova svatého Augustina vyjadřují jednotu v Kristu: ačkoli jsme mnozí, v Kristu jsme jedno.

Dne 26. září 2015 byl jmenován rezidenčním biskupem Chiclayo. V březnu 2018 byl zvolen druhým viceprezidentem Peruánské biskupské konference a stal se členem Ekonomické poradní skupiny a prezidentem Komise pro kulturu a vzdělávání.

V roce 2019 ho papež František jmenoval členem Kongregace pro klérus a následující rok i členem Kongregace pro biskupy. Dne 15. dubna 2020 byl jmenován apoštolským administrátorem diecéze Callao.

Dne 30. ledna 2023 ho papež povolal do Říma jako prefekta Dikasteria pro biskupy a prezidenta Papežské komise pro Latinskou Ameriku. Byl povýšen na arcibiskupa a dne 30. září 2023 ho papež František jmenoval kardinálem a přidělil mu diakonii svaté Moniky. Při této příležitosti mohl papeže pozdravit jako první z jmenovaných kardinálů. Dne 28. ledna 2024 převzal svou diakonii a jako prefekt Dikasteria se účastnil posledních apoštolských cest papeže Františka a také prvního a druhého zasedání 14. řádného generálního shromáždění biskupské synody o synodalitě, konaného v Římě od 4. do 29. října 2023 a od 2. do 27. října 2024.

Mezitím, dne 4. října 2023, byl jmenován členem Dikasteria pro evangelizaci (sekce pro první evangelizaci a nové partikulární církve), pro nauku víry, pro orientální církve, pro klérus, pro instituty zasvěceného života a společnosti apoštolského života, pro kulturu a vzdělávání, pro legislativní texty a také členem Papežské

komise pro Městský stát Vatikán.

Dne 6. února 2025 byl povýšen do stavu kardinálů-biskupů a obdržel titul suburbikánní církve Albano.

Jako své papežské heslo si zvolil znovu to, které měl již jako biskup: In Illo uno unum. Na jeho papežském znaku můžeme spatřit modrou barvu, odkazující k nebi a mariánské symbolice, znak lilie spojený s blahoslavenou Pannou Marií a na druhé straně vidíme bílé pole s emblémem Řádu augustiniánů – hořící srdce zasažené šípem, které odkazuje na výrok svatého Augustina: „Zasáhl jsi mé srdce svou láskou.“ Kniha pod srdcem symbolizuje Boží slovo, které může přeměnit srdce každého člověka, tak jako se to stalo u svatého Augustina. Kniha také odkazuje na osvětlená díla tohoto „Doktora milosti“, jak se svatému Augustinovi přezdívá, která daroval Církvi i celému lidstvu. Slonovinově bílá barva je symbolem svatosti a čistoty.

Náš nový papež, Lev XIV., se jeví jako velký příslib pro naši církev. Pravidelně se za svého nového pastýře modleme, aby byl příkladem svatosti, vedl církev s láskou a dokázal sjednotit nejen nás uvnitř církve, ale také svět ve své misi pro opravdový Kristův pokoj a mír.

Bože, děkujeme Ti, že jsi nám dal papeže.

První nicejský koncil – část 3.: Bitva o božství Syna

AUTOR: LADISLAV KLÍMA

Poslední část, kterou nyní máte před sebou, nás zavede do 4. století – k vyvrcholení diskuzí o původu Božího Syna a jeho postavení v rámci imanentní Trojice. Zaměříme se konkrétně na ariánský spor a První nicejský koncil, který definoval nauku o hypostazích a zároveň vyhlásil anatémata těm, kteří koncilní učení odmítli. Ačkoliv se spor dostal do klíčové fáze, následující léta ukázala, že definitivní vítězství ortodoxie ještě nenastalo.

Nejprve mi však dovoluji připomenout profesora Ctirada Václava Pospíšila, na jehož knihách je tento seriál – stejně jako předchozí cyklus o christologických titulech – založen. Tento významný profesor dogmatické teologie zemřel 18. května 2025 po těžké nemoci. Jeho poslední publikací byla kniha věnovaná Nicejskému koncilu, vydaná u příležitosti 1700. výročí jeho konání. Kéž mu Pán odplatí jeho úsilí vnést do českého prostředí skutečně hodnotné manuály dogmatické teologie a kvalitní pedagogické vedení, které pomohlo mnoha studentům proniknout do hloubky víry.

Vedle obecných předpokladů ariánského sporu, popsanych v předchozích dílech, je třeba zmínit dva klíčové faktory, které vytvořily v alexandrijské církvi obrazný sud prachu. Prvním byla postava kněze Lukiána z Antiochie (250–312), jehož teologické postoje se přikláněly k subordinacionismu – přesvědčení, že Syn je nižší než Otec, jakýsi mezistupeň mezi Bohem a světem. Jeho myšlenky později ovlivnily řadu následovníků, včetně samotného Aria. Druhým mezníkem bylo pronásledování křesťanů roku 312, během něhož mnozí formálně odpadli od víry, aby si zachránili život. Po jeho skončení žádali o znovupřijetí do církve, což některé radikální skupiny odmítaly a samy se prohlašovaly za jedinou pravou Církev.

V tomto napjatém prostředí vystoupil kněz Arius, narozený kolem roku 256 v Libyi, který se v roce 320 stal významným kazatelem v Alexandrii. Silně zastával subordinacionismus: učil, že Syn je prvním stvořeným tvorem Božím, že „byl čas, kdy Syn nebyl“, a nerozlišoval mezi plozením a stvořením. Jeho cílem bylo jasně odlišit Syna od Otce a reagovat na tehdejší sabelliánské (modalistické) tendence. Opíral se mimo jiné o výklad Příslaví 8,22–25, kde se o Moudrosti říká, že byla „stvořena“ a „zplozena“. V době neujasněné biblické hermeneutiky byl tento výklad zavádějící – pisatelé těchto textů neznali trinitární teologii, tudíž z nich nelze přímo vyvozovat dogmatická tvrzení. Arius rovněž učil, že Logos v Kristu nahradil lidskou duši. Získal významnou podporu mimo jiné od Eusebia z Nikomédie a Eusebia z Caesareje. Proti němu vystoupil biskup Alexandr z Alexandrie, který adresoval list Alexandrovi z Konstantinopole. V tomto dopise vyjádřil svou víru: Syn je souvěčný s Otcem, není stvořený, ale zplozený z Otcova bytí, a proto není pouhým tvorem. Slovo je dokonalým obrazem Otce, odlišuje se pouze způsobem plození, nikoliv podstatou.

Roku 323 svolal Alexandr synodu v Alexandrii, která Aria odsoudila jako heretika. Přesto se Ariovi dostávalo velké podpory a jeho učení se rychle šířilo. Císař Konstantin zprvu konflikt podcenil, ale později si uvědomil jeho potenciálně rozvrtný dopad na jednotu říše. Vyslal proto biskupa Ossia z Córdoba, aby svolal ekumenický koncil do maloasijské Nikáje.

Koncil se konal od 20. května do 19. června 325. Papež Silvestr I. se jej osobně neúčastnil, ale vyslal dva presbytery – Vita a Vincence – jako své legáty. Tradičně se uvádí, že se koncilu účastnilo 318 otců, což zřejmě odkazuje na Gn 14,14, kde je zmíněno 318 Abrahamových bojovníků. Symbolicky tak byli koncilní otcové chápáni jako duchovní bojovníci proti herezi. Podle moderního historického výzkumu se koncilu však pravděpodobně účastnilo asi 270 biskupů. Slovo *úsia* (podstata) bylo pro některé koncilní otce problematické, neboť mohlo evokovat materiální dělení Boha. Přes tyto obtíže se podařilo dosáhnout shody. Na návrh Eusebia z Caesareje bylo jako základ pro vyznání použito místní krédo církve v Caesareji, které císař Konstantin upravil a doplnil o klíčové slovo „*homouósios*“ – „*soupodstatný s Otcem*“. Ve vyznání se shrnuje: Bůh je jediný Stvořitel a Otec Ježíše Krista. Syn je zplozený z Otcovy podstaty, nikoli stvořený. Vyjádření „Bůh z Boha, světlo ze světla“ označuje duchovní, nikoli materiální plození. „Zrozený, nestvořený“ vyjadřuje rozdíl mezi věčným Synem a stvořením. „Soupodstatný s Otcem“ (*homouósios tō Patri*) potvrzuje, že Syn sdílí stejnou božskou podstatu jako Otec, aniž by docházelo ke změně nebo umenšení Otcovy bytosti. Tím byla zároveň odmítnuta řecká filosofická představa o zprostředkující síle mezi Bohem a stvořením.

Ačkoliv by se mohlo zdát, že bylo vyhráno, spor pokračoval i po koncilu. Následovníci císaře Konstantina, zejména Konstantius II., se přikláněli k různým formám subordinacionismu. Teprve v 60. letech 4. století byl ariánský spor na území římské říše fakticky uklidněn. Avšak velmi záhy se objevila nová kontroverze – tentokrát se týkala božství Ducha svatého, jehož plné uznání jako třetí božské osoby Trojice nebylo ještě věroučně ukotveno. Tento teologický konflikt vyvrcholil na Konstantinopolském koncilu roku 381, k němuž se podrobně vrátíme v následujícím dílu. Mezitím však ariánství přetrvávalo mimo hranice říše – zejména mezi germánskými kmeny, kam proniklo díky misiím jako byla ta vedená Ulfilou. Mezi Vizigóty, Ostrogóty i Vandaly zůstalo živé až do 7. století, kdy postupně zaniklo s jejich christianizací v duchu katolické ortodoxie.

Ačkoliv je Arius vnímán jako negativní postava církevních dějin, je třeba si uvědomit, že jeho snaha byla reakcí na modalismus. Jeho učení sice vedlo k závažným omylům, ale právě díky vymezení proti němu mohla církevní teologie přesněji formulovat nauku o soupodstatnosti Syna s Otcem. Bez této definice by bylo obtížné plně pochopit smysl Kristovy oběti: pokud by Syn nebyl pravým Bohem, nemohli bychom skrze něj mít plný přístup k Otci. Hereze, jakkoliv bolestné a pohoršující, často odhalují hlubší otázky víry – a umožňují církvi, vedené Duchem svatým, vyrůstát v pravdě.

**PROMLUVA SV. JOSEMARÍA ESCRIVÁ
ZE DNE 2. 3. 1952 – OBRÁCENÍ BOŽÍCH DĚTÍ: KRISTOVO
POKUŠENÍ**

ČÁST: 4

USPOŘÁDAL P. VÍT UHER

Postní doba nám připomíná, že Ježíš prožil čtyřicet dní na poušti, kde se připravoval na léta své veřejné činnosti, která vrcholí na kříži a ve slávě vzkříšení. Čtyřicet dní modlitby a pokání. Na jejich konci přichází událost, kterou nám představuje evangelium dnešní neděle: Kristovo pokušení (srov. Mt 4,1–11).

Tuto tajemnou scénu se my lidé marně snažíme pochopit. Bůh dovoluje Zlému, aby ho pokoušel. Můžeme se jí však přiblížit v rozjímání a prosit Pána, aby nám dal porozumět ponaučení, které obsahuje.

Ježíš Kristus je pokoušen. Tradice tuto scénu osvětluje úvahou, že Pán chtěl – aby nám dal příklad – na sebe vzít i pokušení. Je tomu tak, protože Kristus byl ve všem člověk jako my, vyjma hříchu (srov. Žid 4,15).

Po čtyřicetidenním postu, kdy jedl jen byliny, kořínky a pil trochu vody, měl jako každý jiný tvor skutečný hlad. A když mu d'ábel nabídl, aby proměnil kameny v chleby, Pán nejenže odmítl pokrm, po kterém jeho tělo toužilo, ale postavil se proti mnohem většímu pokušení – pokušení použít svou božskou moc k řešení osobního problému.

V evangeliu vidíme, že Ježíš nedělá zázraky pro vlastní prospěch. Proměňuje vodu ve víno pro novomanžele v Káně (srov. Jan 2,1–11), chleby a ryby rozmnožuje, aby nasýtil hladové zástupy (srov. Mk 6,33–46). Na svůj chléb si však po dlouhá léta vydělával prací vlastních rukou. A později, když putuje po izraelských zemích, žije z pomoci těch, kdo ho následovali (srov. Mt 27,55).

Svatý Jan vypráví, že se Ježíš po dlouhé cestě zastavil u studny v Sycharu a učedníky poslal do vsi, aby nakoupili něco k jídlu. Když přišla Samaritánka, prosí ji o vodu, protože nemá, čím by ji nabral (srov. Jan 4,4n). Jeho tělo, unavené cestou, pociťuje slabost. Jindy zase načerpá síly ve spánku (srov. Lk 8,23).

Zde se ukazuje šlechtnost Pána, který se ponížil a bezvýhradně přijal lidskou přirozenost. Nepoužívá svou Boží moc, aby se vyhnul potížím a námahám. Učí nás, abychom byli skromní, milovali práci a vážili si Boží i lidské ušlechtilosti, která zakouší všechny důsledky sebeobětování.

Když d'ábel při druhém pokušení navrhuje Pánovi, aby seskočil z chrámového cimbuří, Ježíš opět odmítne a svou božskou moc nepoužije.

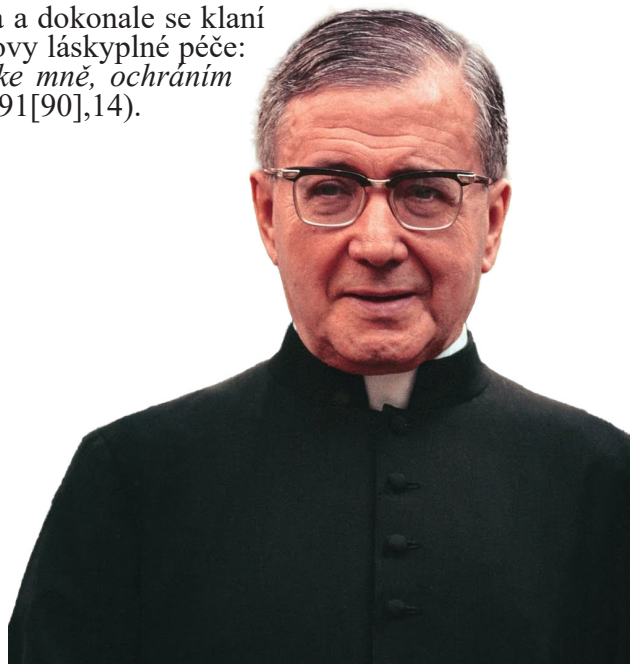
Kristus netouží po marnivosti, nádheře ani okázalosti; nechce zneužít svou božskou přirozenost pro domýšlivost nebo sebechválu. Jeho jedinou touhou je naplnit vůli Otce – nechce předbíhat čas ani činit zázraky dřív, než přijde stanovený okamžik. Chce kráčet krok za krokem po tvrdé cestě lidí – po milované cestě kříže.

Zcela podobné je třetí pokušení. Ježíši je nabídnuto království, moc a sláva. Dábel chce lidské tížádsti dát místo, které náleží jedině Bohu; slibuje snadný život tomu, kdo se mu, modle, pokloní. Náš Pán však navrácí klanění jeho jedinému a pravému cíli – Bohu – a znovu stvrzuje svou ochotu sloužit: „Odejdi, satane! Neboť je psáno: *Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit*“ (Mt 4,10).

Učme se z tohoto Ježíšova postoje. Za svého pobytu na zemi nechtěl ani slávu, která mu příslušela; ačkoli měl právo, aby se s ním zacházelo jako s Bohem, přijal podobu služebníka (srov. Flp 2,6–7). Každý křesťan dnes ví, že všechna sláva patří Bohu a že nikdo nesmí zneužít vznešenost a velikost evangelia pro zisknost či lidskou tížádsti.

Učme se od Ježíše. Jeho postoj – odmítající každou lidskou poctu – je dokonale v souladu s velikostí jeho jedinečného poslání: poslání milovaného Božího Syna, který přijal lidské tělo pro spásu lidí. Poslání, jež je Otcovou láskou zahrnováno projevy nekonečné péče: „*Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil, Požádej mě, a dám ti v majetek národy, do vlastnictví končiny země*“ (Žl 2,7–8).

Křesťan, který následuje Krista a dokonale se klaní Otci, zaslechne také slova Pánovy láskyplné péče: „*Vysvobodím ho, protože lně ke mně, ochráním ho, protože zná mé jméno*“ (Žl 91[90],14).

Ze života svatých

zpracovala
Mgr. Tereza Kahounová

SV. PETR PATRON PAPEŽŮ, I NAŠEHO SOUČASNÉHO LVA XIV.

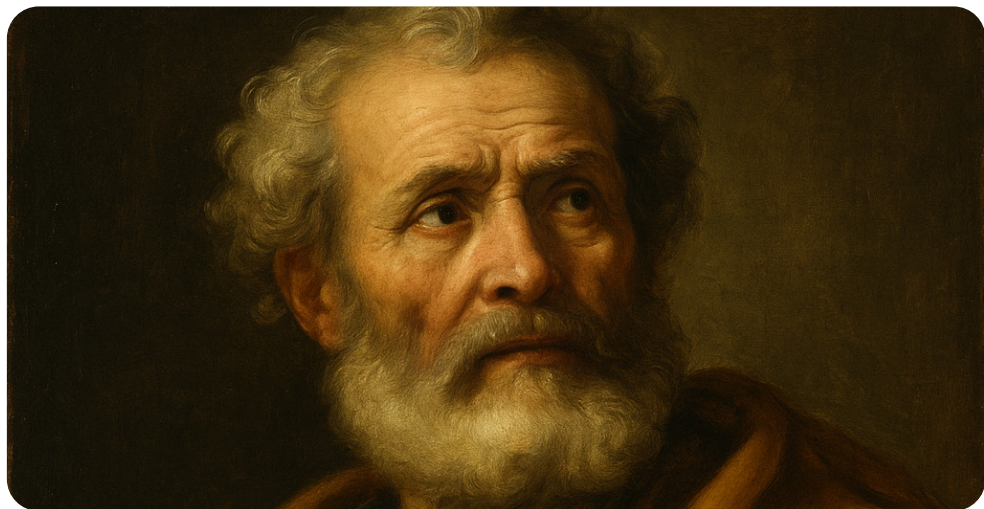
SVÁTEK 29. ČERVNA

Petrovo jméno Skála se zdá nepřiměřené, ba přehnané. Petr je vrtkavý, jednou nadšený a pak zase bázlivý. Evangelia vyprávějí o jeho chybách bez přikrašlování, a přesto je povolán stát se hlavou apoštolů a toto pověření není nikdy vzato zpět. Bůh píše často i na křivých řádcích. Nakonec se tento rybář z Galileje stane opravdu „Skálou“, základem, na němž se zdvihá stavba univerzální církve.

Quo vadis? – „Kam kráčíš?“ Tato otázka stojí v názvu románu polského spisovatele Henryka Sienkiewicze, který byl vydán roku 1896 a v roce 1905 oceněn Nobelovou cenou za literaturu. Na základě raně křesťanské legendy Sienkiewicz v této knize proti sobě postavil sílu evangelia a dekadentní pohanství. Quo vadis, Domine? – tak se apoštol Petr zeptal Krista, když se s ním ve vidění setkal před branou města Říma na Via Appia, na cestě, která vede z Říma na jih. Petr opustil město, aby se vyhnul mučednické smrti, protože věřil, že pro mladou římskou církev bude v této situaci lepší, když její biskup zůstane naživu. Legenda dále vypráví, že Ježíš prvnímu papeži na tuto otázku odpověděl: „Jdu do Říma, abych se nechal znovu ukřižovat.“ V tu chvíli se apoštol obrátil. Jeho cesta zpět do města je cestou na smrt, k mučednictví. Nejstarší svědectví o této legendě nalezneme ve Skutcích Petrových. Jedná se o tzv. apokryfní spis z druhého století, který nebyl ranou církví přijat do seznamu knih Nového zákona. Mnozí křesťané však tenkrát usilovali o to, aby apokryfy měly stejnou autoritu jako texty Písma svatého. Skutky Petrovy nevyprávějí pouze legendu „Quo vadis“, ale také to, že Petr byl nakonec v Římě ukřižován – na vlastní žádost jinak než Kristus, totiž hlavou dolů. Podání, že Petr zemřel v Římě, se obecně považuje za pravdivé. Za stejně zaručené platí, že se stal obětí prvního pronásledování křesťanů v Římě. Dne 18. června 64 vypukl v hlavním městě římského impéria ničivý požár, který trval šest dní. Není jisté, zda požár skutečně nechal založit sám císař Nero, nebo jestli z toho byl jen obviněn, a proto nechal svalit podezření na křesťany. Ti byli, jak píše římský historik Tacitus, usmrcováni nejkrutějším způsobem. Mnozí byli ukřižováni a na kříži v noci zapáleni. Jako živé pochodně tak přispěli k příšerné podívané pro lid. Tyto vraždy se konaly především v Neronově cirku blízko dnešního Vatikánu. Lze se domnívat, že tam byl ukřižován i Petr. Tím se naplnila Ježíšova předpověď prvnímu z apoštolů, která se dochovala v závěrečné kapitole Janova evangelia. Zmrtvýchvstalý Kristus říká jednou časně ráno

Petrovi u velkého Galilejského jezera, kde ho před lety povolal od rybářské sítě za učedníka: „Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“ Evangelista připojuje vysvětlení, že Ježíš chtěl těmito slovy naznačit, jakou smrtí Petr oslaví Boha. Řeč o vztažení rukou je považována za odkaz na Petrovo ukřižování. Před touto předpovědí mučednické smrti se Kristus apoštola třikrát ptá, jestli ho miluje. Tím mu připomíná jeho malomyslnost během Pánových pašíjí. Petr tehdy třikrát popřel, že ke Kristu patří, aby se sám do jeho utrpení nezapletl. Co se odehraje to ráno po vzkříšení, se rovná zpovědi: Petr lituje, Kristus ho osvobozuje od staré viny a uvádí ho do příštího pastýřského úřadu slovy: „Pas mé beránky, pas moje ovce.“ Tak se splnilo zaslíbení, kterého se Petrovi dostalo před lety blízko Césareje Filipovy. Na Petrovo vyznání: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“, Ježíš odpověděl: „Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi.“ Díváme-li se na Petra v kontextu celého Nového zákona, zdá se nám jeho jméno – Skála – nepřiměřené, ba přehnané. Petr je vrtkavý, jednou nadšený a pak zase bázlivý. Evangelia vyprávějí o jeho chybách bez přikrašlování, a přesto je povolán stát se hlavou apoštolů a toto pověření není nikdy vzato zpět. Bůh píše často i na křivých řádcích. Nakonec tento rybář z Galileje, který se stal rybářem lidí, nastoupí cestu bezvýhradného následování Krista, která povede až k jeho smrti. Stane se tak opravdu „Skálou“, základem, na němž se zdvihá stavba univerzální církve.

Kéž svou přímlovou pomáhá i našemu papeži Lvu XIV., aby se stal také svatým a přitáhl k Bohu co nejvíce lidí.

OTEVÍRÁME BREVIÁŘ LITURGIA HORARUM * DENNÍ MODLITBA CÍRKVE

SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO – 8. 6. 2025 *BEATA NOBIS GAUDIA*

Panno, ty hvězdou lásky jsi
Radosti, které blaží nás,
kruh roku přivedl k nám zas,
když učedníkům blízko čel
jak oheň vzplál Duch Těšitel.

Plameny ohně plápolal,
jazyků rudých maje tvar,
aby vždy slovy kypěli
a ohněm lásky hořeli.

Hle, mluví všemi jazyky,
že žasne zástup veliký.
Za zpité moštěm má však ty,
jež naplnil Duch přesvatý.

Ten div měl důvod tajemný:
Když končí posvátný kruh dní
po velkonoční slavnosti,
též Zákon dluhy odpouští.

Ted' i my, Bože, lásku tvou
vzýváme s tváří skloněnou:
K nám sestup a nám z výsosti
dej svého Ducha s milostí.

Ta nitra, jež jsi posvětil,
též milosti jsi naplnil.
I nám ted' odpusť každý hřích
a dopřej časů pokojných.

Nauč nás Boha Otce znát,
líp jeho Syna poznávat.
a v tebe, Duchu od obou,
vždy věřit s duší pokornou. Amen.

SLAVNOST TĚLA A KRVÉ PÁNĚ – 19. 6. 2025 *VERBUM SUPERNUM PRODIENS*

Slovo, jež z nebe vychází
od Otce, ač je stále s ním,
k večeru věků přichází
k nám na zem za svým posláním.

Dříve než měl být odpůrcům
od učedníka zaprodán,
svým učedníkům za pokrm
dal v živém chlebě sebe Pán.

Dal jim pod dvojí způsobou
za pokrm Tělo a Krev pít,
by člověk dvojí podstatou
celý se mohl nasytit.

Zrodem se naším bratrem stal,
při večeři se v pokrm dal,
byl výkupným, když umíral,
mzdou věčnou je on, nebes Král.

Ty spasitelná Hostie,
nebeské brány otvíráš,
a když boj se zlem krutý je,
svou pomocí nás podpíráš.

Ať Bohu Trojjedinému
zní za to věčná píseň chval,
že jako věčnou odměnu
nám v nebi život přichystal. Amen.

EUCHARISTICKÁ ADORACE Každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. od 18:00 u sv. Prokopa probíhá do 20:00 tichá adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí.	MODLITBA RŮŽENCE Touto modlitbou oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o Ježíšově životě. Společně se modlíme každý den před mši sv. za ukončení války na Ukrajině.
KŘEST Křest dospělých: S knězem je nutné domluvit osobní setkání, po kterém následuje příprava ke křtu (katechumenát). Příprava začíná po Velikonicích, křest pak bude uskutečněn o Velikonicích příštích. Křest dětí do 6 let: Při osobním rozhovoru rodičů s knězem bude dohodnuta příprava na křest dítěte. Křest dětí 7-14 let: Při osobním rozhovoru s knězem bude dohodnuta příprava dítěte.	SVÁTOST SMÍŘENÍ Svátost smíření (sv. zpověď) lze přijmout: SV. PROKOP: po, st, čt, pá 17:25-17:50; so 7:30-7:55 SV. ROCH: ne 16:30-16:50, út 16:25-16:55, září-červen st od 6:30, SV. ANNA: ne 7:30-7:50 S knězem lze individuálně dojednat i jiný termín. <i>Dle církevního přikázání je nutné svátost smíření přijmout alespoň jednou do roka – v době velikonoční. Doporučuje se však častější přijímání této svátosti.</i>
CÍRKEVNÍ SŇATEK Nejde o pouhý právní akt, ale o svátost, ke které je nutná určitá doba přípravy. Počátkem je osobní setkání s knězem a domluva doby přípravy (cca 3 měsíce).	SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ Tato svátost, ve které se přijímají dary Ducha sv., se v naší farnosti udílí zpravidla na podzim. Zájemci o přípravu se domluví na jejím průběhu s knězem. Příprava probíhá v neděli od 16:30 ve Farním centru.
SVÁTOST NEMOCNÝCH V případě potřeby lze požádat o její udělení kněze, v naléhavých případech kdykoli. Svátost se udílí buď doma u nemocného nebo v jiném místě (nemocnice, domov seniorů apod.).	CÍRKEVNÍ POHŘEB Ať už jde o pohřeb na hřbitově, rozloučení v obřadní síni nebo uložení urny do hrobu, je vždy nutné domluvit čas obřadu dříve s knězem než s pohřební službou. Účast kněze však není možná u tzv. „společného rozptýlu“.

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ DĚTÍ

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže
Ve školním roce 2024–2025 se vyučuje:

- předškoláci + 1. ročník ZŠ: út 15:45
2. ročník ZŠ: út 16:35
3. ročník ZŠ + příprava k 1. sv. přijímání: pá 14:00
4. – 8. ročník ZŠ: pá 15:00

**Blíží informace na webových stránkách farnosti.
nebo e-mailem:**

MiladaProvinska@seznam.cz, tel +420721128119

PRAVIDELNÉ AKTIVITY VE FARNOSTI

BIBLICKÁ HODINA Společné čtení a objasňování biblických textů dle předem stanoveného rozpisu. čt 19:00-20:30 (kromě 1. čt v měsíci)	HOVORY O VÍŘE Pro katechumeny a také pro všechny, kdo hledají smysl života z víry a chtějí se připravit na přijetí svátostí. neděle 18:00-19:00	POLEDNÍ ATELIÉR Setkání převážně žen ke zdobení svíček a výrobě drobných užitečných předmětů, háčkování, šití apod. pá 9:00-12:00 (říjen-květen)
NÁBOŽENSTVÍ PRO DOSPĚLÉ Čtvrtky 1x za 14 dní. Střídá se s biblickou hodinou.	ÚKLID KOSTELŮ Každou druhou sobotu v měsíci po mši sv. u sv. Prokopa v 8:00 se přítomní rozdělí do skupin a začne uklízet kostelů farnosti. Rádi uvítáme každého, kdo bude chtít pomoci. I čistota a výzdoba Božího chrámu přispívá k celkovému duchovnímu stavu farnosti. Kdo může, měl by pomoci alespoň občas.	

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru – Čajkovského 36, Praha 3. Informace jsou včas zveřejněny na webových stránkách farnosti.

KOSTELY VE FARNOSTI PRAHA 3 - ŽIŽKOV

farní kostel sv. Prokopa
Praha 3, Sladkovského nám.

filiální kostel sv. Anny
Praha 3, ul. Tovačovského

filiální kostel sv. Rocha
Praha 3, Olšanské náměstí

Aktuální informace pro každý den jsou na webových stránkách farnosti – www.farnost-zizkov.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

den	kostel	čas	poznámka
NEDĚLE	sv. Anna sv. Prokop sv. Roch	8:00 9:30 11:00 17:00	
pondělí	sv. Prokop	18:00	v latinském jazyce 4x ročně v tridentním ritu u sv. Rocha
úterý	sv. Roch	17:00	
středa	sv. Roch sv. Prokop	6:00 18:00	mimo červenec a srpen; v adventě Roráty
čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
pátek	sv. Prokop	18:00	každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu
sobota	sv. Prokop	8:00	každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů

PŘÍPADNÉ ZMĚNY JSOU VČAS OZNÁMENY

Výstav Nejsvětější svátosti:

sv. Prokop: první čtvrtek v měsíci po mši sv. – eucharistická adorace do 20:00

Úřední hodiny ve farní kanceláři:
Cajkovského 36/669, 130 00 Praha 3 - Žižkov

Kontakty:

středa: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher
čtvrtek: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher

farář P. ThLic. Vít Uher, Th.D.:
tel. 731625910 e-mail: zizkov@efara.cz
web: www.farnost-zizkov.cz

EKONOMICKÉ OKÉNKO

stav ke dni 31. 5. 2025

výše dluhu (úvěr): Kč 5.101.943,-
sbírka na splacení úvěru – 04/2025: Kč 15.160,-
č. účtu farnosti: 6146009339/0800
Česká spořitelna

povinná měsíční splátka: Kč 55.456,-

DĚKUJEME ZA VAŠE DARY – JEN DÍKY NIM MŮŽEME I MY DÁLE POMÁHAT.

PROKOPSKÉ LISTY

č. 383 – ČERVEN 2025

Vydává Římskokatolická farnost u sv. Prokopa Praha 3 – Žižkov
farář: P. ThLic. Vít Uher, Th.D.

Příspěvky mohou být redakčně upravovány. Náklad 150 ks. Výrobní cena 18 Kč.
NEPRODEJNÉ.

PODPOŘIT FARNOST A JEJÍ POTŘEBY MŮŽETE PŘES QR PLATBU

QR Platba

Finančními prostředky pokrýváme například platby
za energie, nákupy liturgických potřeb a další
nezbytnosti, bez nichž by se farnost neobešla.

Za Vaše dary Vám děkujeme!